

Torv, medens den hele øvrige Deel af Torvet hører til den communale Brolægning. Nu er det saa, at en stor Bygning, der stod paa Torvet, nemlig Raadstuen, er bleven nedreven og flyttet hen paa et andet Sted, og denne Plads er bleven aldeles interimistisk brolagt, fordi man ikke kunde gaae til at omlægge Torvet, medmindre ogsaa Statens Deel deraf blev anlagt. Der er nemlig ikke langs ad den hele Strækning tilstrækkeligt Fald paa Rendestienene, og det er derfor erkjendt at være nødvendigt at gjøre en Sænkning af Torvet i visse Dele deraf, saavel som paa en anden Kant saavidt muligt at befrie Domkirken for den Opfyldning, som paa en meget uheldig Maade er skeet omkring den. Kommunen kan ikke brolægge sin Deel af Torvet, uden at Staten samtidig brolægger sin Deel. Denne hele Brolægning er nu i den Grad elendig til at høre paa, at det næsten ikke er til at holde ud, og Ingenieurvæsenet har forlængst saagodt som opgivet at reparere i det Smaa derpaa, da dette har vist sig ugjortligt. Det synes mig nu, at Staten vel har en Smule Hensyn at tage, naar Byen forøvrigt viser sig villig til at ville brolægge sin Deel godt og hurtigt. Et Hovedpunkt er ogsaa det, at netop paa Grund af de uheldige Nivelementsforhold, som nu ere tilstede, og som ved Sænkningen skulde forbedres, er Faldet i en stor Deel af Rendestienene, netop her i Midten af Byen, ikke mere end 1:436, istedetfor at man nu vil gjøre denne Sænkning som 1:200, altsaa til næsten en dobbelt saa stor Sænkning, Noget, der er i høi Grad vigtigt i sanitair Henseende, navnlig ligeoverfor den Frygt, der i de senere Sommere atter har været for en Choleraepidemi. I den hede Sommer ere Rendestienene paa Torvet omtrent de værste i Byen. Jeg troer derfor, at de Herrer ville see, skjøndt det er vanskeligt ved mundlig Forklaring at gjøre det tydeligt, at der dog virkelig er megen Grund til at indkomme mit Forslag. Jeg skal endnu tillade mig at bemærke, at Byen selvfølgelig vil have at bære sin lovmæssige Andeel af disse 13,000 Rd., vel omtrent Halvdelen, saa at den Deel, der i

Virkeligheden bliver definitiv Udgift for Staten, ikke er den hele Sum, her er Tale om, men kun midlertidigt denne Sum. Jeg tør sige, at der er saa stor Trang og saa stort et Ønske om at faae netop disse Penge bevilgede for at faae dette Arbejde udført, at dersom man nu gaaer til et Aar tidligere, end ellers kunde ventes, at bevilge dette Beløb, saa vil Byen med Glæde finde sig i, at den Frist for Refunderingen af Byens Andeel, der ellers strækker sig ud i en Række af Aar, som det hidtil har været Tilfældet, betydelig forkortes, endog, om det forlangtes, vistnok kunde indskrænkes til nogle Aar. Jeg troer at turde udtale dette med Sikkerhed, og jeg troer, at det vil erkjendes, at det er et Vidnesbyrd om, at man paa Stedet anseer denne Sag for at være af Bigtighed. At der kan være Grund til ikke at være saa paaholden i denne Sag for Aarhuus Byes Vedkommende, turde maaskee ogsaa kunne støttes derpaa, at Aarhuus er en af de aldeles enkeltstaaende Byer i Kongeriget, som for Dødeligheden ikke sthylder Staten en Skilling i Refusion til Hovedlandeveisgadernes Vedligeholdelse. De fleste Byer staae i Restgjæld til Staten, der afbetales aareviis, med Beløb, der tilsammen udgjøre et Par Hundrede Tusinde Rigsdaler, og der er enkelte Byer, hvor Restgjælden er 10—15,000 Rd. Aarhuus er en af de saa, om ikke den eneste By, som har fuldt afbetalt sin Gjæld i Anledning af Hovedlandeveisgaderne. Det er ganske vist, at Byen derved ikke har gjort Andet end sin Pligt, men deri kan dog være et Argument for, at man paa dette Sted kan være mindre betænkelig ved paany at lade en Sum komme til Raadighed. Jeg skal derfor tillade mig paa det Indstændigste at anbefale dette Forslag til en skjøn som Behandling, idet det, som sagt, væsentligt kun er et Tidsspørgsmaal, der vistnok kun dreier sig om et Aars Tid. Dersom den Lov, som Indenrigsministeren har forelagt om Landeveie og Landeveisgaders Overgang til en local Bestyrelse, gaaer igjennem, saa vil Byen vel gjen- nem den kunne opnaae det Samme. Dersom